

“Ötekiler”

Ege'nin maviliği önünde, yeşilin üstünde, zeytinyağı kokularının arasında huzurlu bir çocukluk geçirmişti Defne. En güzel çiçeklerinden birinin ismini almıştı.

-“Defne kızım. Hadi gidiyoruz. Ayrılmadın denizin önünden” diyerek Defneye yaklaştı ve tekerlekli sandalyeyi eve doğru sürmeye başladı. Evin önüne geldiklerinde annesi Defne'ye içeri girmesi için yardım etti

-“ Bu kokuya bayılıyorum anne. Evin önündeki defneler. Öyle güzel kokuyor ki.” Yavaşça eğilerek kokladı. Bu kokunun dünyada eşi benzeri yoktu diye düşündü. Belki de ona öyle geliyordu.

Akşamüzeri arkadaşı Hatice ile birlikte denizi izlemeye indiler. Defne ile Hatice çocukluk arkadaşıydı. Defne 3 yaşlarında balkondan düştüğü için beyni hasar görmüştü. Çok zor yürüyordu. Hatice ısrarla Defne'ye adım atması gerektiğini söylüyordu zor da olsa...

-“Yarım saatte atarsın belki bir adım ama atarsın. ben yardım ederim sana koluna girerim. Ne olacak ki? Tekerlekli sandalyeyi iteceğime koluna girerim Defne.” diyerek Defne'nin yanına geçti.

-“Ne fark eder ki, hem inan bana oradan görüldüğü kadar kötü değil.”

-“Kötü mü dedim ben? Sadece daha iyisi olabilir diye diyorum.” Defne duymaz bir şekilde

-“Hadi... Daha hızlı rüzgâr yüzüme, zeytin kokusu burnuma çarpsın istiyorum”

“Şuraya oturalım. Denizin dibinden azcık ayrılсан iyi olur.”

Denizin karşısında ufak, denizi gören bir mekâna girdiler. Camın yanına oturmak istedi Defne, Hatice'de tam karşısına oturdu. Sonra çantaları deniz kenarında bıraktığını fark etti. Defneye yerinden ayrılma tembihleriyle koştura koştura gidiverdi. Hatice'yi beklerken gözleri yine denize kaydı Defne'nin... Yeşile dönen ela rengi gözleri vardı. Çok güzel bir kız olduğu söylenemezdi. Teni bembeyazdı. Hemen kızarırdı. Çok kızardı bu duruma. Derin bakışlarını aksanlı, naif bir ses böldü:

-“ Sipariş verecek misiniz?” Defne konuşması kendisine tuhaf gelen genç adama baktı:

-“Hayır, ben arkadaşımı bekliyorum gelsin de...” o sırada arkadan gelen Hatice'nin sesi duyuldu. Yerine geçerken: “İki çay alalım biz. Varsa çekirdekte olsun Lütfen. “ Defne alaycı gülümsedi:

-“Tabi canım, fındık fıstık falan... İster misin?”

Genç adam gülümsedi “ Çekirdekte fındık fıstıkta verebiliriz efendim” diyerek ayrıldı. Hatice etrafına bakındı.

-” Burası Yunan işletmesi falan galiba... Çocukta tuhaf konuştu. İçindekilerde öyle.” Defne gülümsedi.

-“ Aman Hatice, bize ne? İçeceğimiz bir çay”

-Bizimkiler görse bağırırlardı.” Parayı Yunan'a bırakmayın onların gözü Ege'de Ege'de diye”

Tebessümle birbirlerine baktılar. Hafif Yunan müzikleri içinde, deniz kenarında bu ufak yer Defne'nin de Hatice'nin de çok hoşuna gitmişti. Ege'nin diğer yakasına geçmiş gibi hissettiler. Hatice ve Defne ayrılırken genç adam arkalarından baktı. Defalarca denizin kenarında gözlerini ayırmadan tabiatı izleyen bu kızı biliyordu. Defne'nin ayakları sayılan dönen tekerleklerde uzun uzun kaldı gözleri. Belki de üzülmüştü.

Akşam sessizliğinde bütün aileyi bir araya getirip aynı zamanda da ayırabilen tek şey televizyon dizileriydi. O akşam da yemekten sonra yine televizyonun başındaydılar. Yan yana otururlar ve birbirlerine bakmak yerine televizyona bakarlardı. Defne söylene de sonra o da izlemeye daldı. Kurmaca hayatların eve misafir oluşu bittikten sonra herkes köşesine çekilirdi.

Defne'nin annesi Demet Hanım ışığı gözünde saklayan bir kadındı. Her şeye umutla bakardı. Defne'nin başına gelen kazadan sonrada aynı baktı hayata, gözündeki ışığı hiç karartmadı, Kızına bulaşsın diye uğraştı.

Baba Mehmet Bey ise daha sessizdi, bağda zeytinliklerle gününü geçirir, eve gelir, kızını koklayarak öper, ardından da televizyonun başına geçer veyahut kitap okurdu.

Ertesi gün annesi ve babası bağa zeytine giden Defne, denizin yanına gitmek istediğini söyledi. Baharın yüzünü gösterdiği günlerde, Defne'nin içine hüznü bir huzur dolardı. Çok dillendirmez, söylemezdi. Şikâyeti tekerlekli sandalyeden, kaderinden değildi. Yapamadıkları içine ufak ufak sızan kandamları gibiydi. Tabiatın içinde koşmak, kalmak, oturmak... Denize izlemek dışında ayaklarını suya değirmek istiyordu. Büyük eksiklikler olarak görmemişti hiçbir zaman. En büyük sıkıntısı sadece onu izleyen gözler olmuştu. Ya yardım etmek için, ya başka şey için... "Bir gün ölümsüzlüğün sırrını da bulsam insanlar engelli sakat kız ölümsüzlüğün sırrını buldu diyecekler. Etiket işte..."

Sesli söyleyiverdi:

-“Etiket işte...”

Çok tanıdık gelmeyen bir ses böldü onu:

-“Çay içer misin?” Defne kendisine uzatılan bardağa baktı. Karşısında geçen gün ki garson çocuk yüzündeki ince tebessümle duruyordu.

-“Galiba iş dışında da çalışıyorsunuz” uzanıp çayı aldı.

“- Aslında, evim burada “dedi eliyle ufak tekneyi işaret ederek

-“Nasıl? Tekne mi?”

-“Evet, seni de görünce çayı yalnız içmeyeyim dedim”

Defne güldü:

-“ Beni görünce? Sanki oturup çok çay içmişliğimiz var. Aaa... Evet, Bir kere çalıştığın yerde arkadaşımınla çay içmiştik “

-“ Canın sıkılınca buraya geliyorsun, denizi izliyorsun. Sonra da annen gelip seni alıyor.

Defne şaşırmişti: “Tekne de gözlem yapıyorsunuz galiba.”

“Hayır, sadece dikkatimi çeken insanları izliyorum.”

-“Çay da içtik tanışabiliriz bence” diyerek elini Defneye uzattı:

-“Ben Myron. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Defne elini uzattı: “Defne ben de, Yunan mısın sen? Myron falan dedin de... Konuşman falan da zaten...”

“Yunanım. Karşı Egeden ama burada yaşıyoruz. Sen de faşist misin yoksa? “

Defne sinirlendi: “Ne münasebet faşistmiş... Ben öylesine sordum sadece... Bana ne milletinden zaten ne olursan ol... Hayret bir şey ya!”

Defne sandalyeyi sürerek uzaklaştı. Myron arkasından seslendi “ Defne... Defne! Niye kızdın ki sen?”

Eve giden Defne, Hatice ve Çiğdemle beraber bahçede çekirdek çitliyordu. Defne'de hararetili hararetili başından geçen olayı anlatıyordu.” Yani nasıl ukala nasıl ukala görseniz... Bir de utanamadan bana faşist misin dedi”.

Çiğdem ve Hatice Defneyi dikkatle dinliyordu. Çiğdem sözünü esirgemeyen olarak lafa atıldı: “Defne kusura bakma da ayıp eden sensin. Çocuk zaten aksanlı konuşmuş. Yunan mısın diye sorulur mu? Hayır, o sana engelli misin sen falan dese...”

O sırada Hatice Çiğdem'i susması için uyardı. Bunu gören Defne müdahale etti:

-“Bırak Hatice, doğru söylüyor. Bak böyle düşünmemiştim. Aferin kız!” diyerek Çiğdem'in yanağından bir makas aldı. Üçü gülüşmeye başladılar. İçerden kızları duyan Demet Hanım mutlu oluyordu. Kızının hayata tutunan halini biliyordu. Ama ara ara yüreğine sızan acının da farkına varıyordu gözlerine bakınca.

Myron ise tekmeden çıkıp eve gitmişti. Annesi ve kız kardeşiyle beraber yaşıyordu. Babasını çok küçükken kaybettiğinden onu hayal meyal hatırlıyordu. Evde ise Zeytinyağlı sarmalar, zeytinyağlı salata, zeytinyağının neredeyse her yemeğe itinayla katıldığı sofralardan

biri Myron'u bekliyordu. Myron yemekten sonra Defne ile olan tanışmalarını ve kavgalarını düşündü. Tebessüm etti. Yunan olduğu için ister istemez kendisine karşı bir önyargı olduğunu ve bu sebeple çevresinde çok insan olmadığını biliyordu. Ve "Yunansın Yunansın bana ne senin milletinden?" diye bağırarak Defneyle iyi arkadaş olabileceklerini düşünüyordu.

Ertesi gün teknede Defne'nin denizi izlemeye gelmesini bekledi. Defne gelmedi. Bir sonraki gün yine gelmedi. Bir haftanın sonunda Defne'ye yanında annesi ve arkadaşlarıyla yüzünde korkuyla adım atmaya çalışırken rastladı.

Biraz çekinerek yanlarına yanaştı ve seslendi:

-“Defne! Defne...” Defne annesine ve Hatice'ye tutunarak Myron'a döndü:“Efendim?”

Myron tebessümle Demet Hanım Çiğdem ve Hatice'ye baktı:

-“Merhaba, ben Myron. Defne'nin arkadaşım. Buraya yakın bir yerde çalışıyorum. Hatta Hatice ve Defne'de gelmişti.” Hatice başıyla onaylayarak tebessüm etti.

Myron atıldı: ”Defne, denizi çok seviyor. İzlerken gördüğümde bir gün tekneyle açılabiliriz söylemişim. O da başka zaman dedi. Bana sözü var.”

Defne'nin gözleri kocaman açıldı. Bir de arkadaşım demişti. Sinirlendi. Böyle bir söz de vermemişti, aralarında böyle bir konuşma da geçmemişti: “Ama... Yani... Ben... Anne yok öyle bir şey... Yeni tanıdığım insana”

Myron: “Ben teknemde gelen turistleri gezdiriyorum. Ek işim bu. İsterseniz buyurun,” Demet hanım tereddüt etti.

-“Yani, Şimdi nasıl olur? Defne'nin sandalyesi de yanında değil. Siz mi kullanacaksınız tekneyi.” Myron hemen cevap verdi: “Evet efendim. Merak etmeyin uzun zamandır bu işle ilgileniyorum.

Çiğdem ve Hatice Demet Hanıma tebessüm eden gözlerle baktı: “Demet teyze, Lütfen hadi. Biz Defne'ye yardım ederiz.”

Demet hanım onayladı: “Tamam, peki. Benim bağda işim var. Ama bir tur izin veriyorum. Defne'ye dikkat edin arabasını da almadık.”

Myron'a dönerek: “Peki, ücreti ne kadar evladım?”

Myron telaşla toparladı: “Efendim bunlar tanıtım için. Ücretsiz, eğer sonrasında bir tur daha isterseniz ücret alıyorum.”

-“Tamam, Geç kalmayın kızlar.”

Defne, Çiğdem ve Hatice'nin kolunda tekneye güçlkle ilerlerken Myron'a ters bakışlar atıyordu. Myron onun bu haline muzip bir tebessümle karşılık verdi.

Tekne denize açılmıştı. Defne içeri de kaptan köşkünün olduğu bölümde koltukta oturuyordu. Myron gözü denizde konuştu: ”Çok kızdın galiba, on dakikadır tek kelime etmedin”

Defne gözünü denizden ayırmayarak: “Denizi izliyorum kaptan, siz de yolunuza baksanız iyi olur.

-“Merak etme, kara yolu değil burası. İki dakika bakmadım diye kaza yapmayız.”

-Nasıl bilgilendirdin beni! Söylemesen hiç bilmezdim.”

Myron onun bu haline güldü:” Sen hep böyle öfkeli misin?” dışarıda gülerek konuşan Çiğdem ve Hatice'yi işaret ederek: “Baksana onlar ne kadar mutlu. Bence sende biraz bunu dene.”

- “Bilgilendirme bitti, şimdi de tavsiyelere mi başladın? Genelde senin yaptığın gibi emrivakilerle karşı karşıya kalınca öfkeli ve mutsuz oluyorum.”

-“Ne var bunda kızacak, her gün denizi izlemeye geliyordun bir kerede yakınında olman iyi olur dedim.”

Defne daha da kızdı:“Heee, anladım. Sosyal sorumluluk projesi yani!”

Myron her ne kadar senelerini Türkiye'de geçirmişte olsa bazı deyimleri, sözleri anlayamıyordu: “Efendim? Sosyal ne?”

-“Böyle gördün diyorum tekerlekli sandalyeyle her gün denizi izliyor, bir değişiklik olsun dedin dimi? Yani para almadan müessesenizden!

Myron, Defne'nin söylemek istediğini yeni yeni kavradı: “ Hayır, hayır... Sen ne kadar da yanlış anlamışsın.”

O sırada Çiğdem içeri girdi: “Kaptan... Çok iyi oldu bu gezi işi. Yalnız hizmette eksiklikler var. Çok susadık. Sıcak biraz. İçecek bir şey yok mu?”

Myron hareketlendi:“ Ufak bir dolap var orda, su içecek falan var çekinme lütfen.”

Çiğdem gülerek Myron'a döndü: “Teşekkürler kaptan ” Defne'ye bakarak: “Canım, gel istersen dışarı yardım edeyim. Güneş çok güzel... Hatice kendini kaybetti.

-“Yok, ben burada iyiyim. Koltuk var. Oturamam düşerim falan... Annemin dilinden kurtulamayız.

Çiğdem suyu aldı Defne'yi yanağından öptü: “Canın bir şey isterse seslen.”

Defne giden Çiğdem'in arkasında tebessümle baktı: “Tamam tatlım...”

Başını döndüğünde Myron'u gördü ona bakıyordu. Yüzü değişti. Myron bunu fark etti ama aldırmadı: “Ne kadar şanslısın. Seni çok seven arkadaşların var. “

-“ Öyle... Hiç elimi bırakmadılar benim. Kendimi bildim bileli yanımdalar.” Diyerek iç geçirdi. Ardından Myron'a baktı: “ Senin böyle özlemlerin var galiba?”

-“ Var... Yani biz buraya, Ege'nin bu yakasına geçeli yıllar oldu. Ama adımı duyan Yunan mısın diyor... Hristiyan falan... Yani kötü davranmıyorlar da...”

Defne sözünü bölerek tamamladı Myron'u: Öteki... Yani sen onlar için ötekisin. Onlar gibi olmayan... Kötü davranmazlar da bunu hissedersin hep. Aldırma, sen en azından Yunanistan'a gidersen öteki değilsin.”

Myron Defne'nin demek istediğini anladı. Anlayan gözlerle baktı Defne'ye. Acıma hissi karışmıştı birazda.

Defne sesini alçaltarak devam etti : “Ama ben öyle mi? her yerde öteki...”

Myron duymamış gibi yaptı: “Bak ne diyorum ben. Ama önce barış ilan etmemiz lazım”

Defne anlamadı : “Ne barışı?”

Myron açıkladı: “Sürekli kızıp bağıryorsun ya... Önce barış sonra söyleyeyim” Defne meraklandı : ” Tamam, barışı ilan edelim. Sen ne diyordun?”

Myron heyecanla baktı : “Ötekiler grubuna hoş geldiniz.”

Defne şaşırmış: “Ne?”

Myron devam etti: “ Sayın öteki, bende bir öteki olarak size “ötekiler” grubunu kurmayı teklif ediyorum. Defne içten bir gülüşle baktı karşısında duran Myron'a :“ Sen ne tuhafısın ya...”

-“ Eee ötekiler hep tuhaf olur.”

Defne, onayladı : “ Tamam anlaştık. Ama Çiğdem ve Hatice'de bizim tarafımızda olsun”

- “ Olsun, arkadaşlarına torpil yapıp bizden ilan edelim. Yalnız, Defne, bizim gurup arkadaşı olarak iletişim halinde olmamız lazım.”

Defne anlamaz biçimde baktı: “Nasıl?”

- “Yani diyorum ki biz nasıl haberleşeceğiz? Ben senin denizi izlemeyi gelmeni mi bekleyeyim yine?”

Defne hala anlamamıştı. Çengel bulmacaya bakar gibi bakıyordu. Durumu anlayan Myron onun bu haline güldü: “ Telefonun yok mu senin Defne? “

Defne çantasına bakındı: “ Bir yeri mi arayacaktın, yani var da içerde Hatice'de. Şimdi almaya gidersen geri dönene kadar beklemek zorunda kalabilirsin.”

Hatice'ye seslenecekken Defne'yi durdurdu: ”Defne... Var benim telefonum burada, bak. Ben numarayı istemiştim senden.”

Defne'nin telaşını utangaçlık almıştı. Bir türlü idrak edemediği için utanmıştı. Hem de Myron'un numarasını istemesi onu heyecanlandırmıştı:

-“Öyle yani... Tamam, var. Vereyim mi? vereyim. Sonuçta grup arkadaşınız ya biz. “

Defne saçmaladığını fark edince sustu. Başını eğdi. Numarasını söylemeye başladı.

Bu sırada dışarıdan onları izleyen Hatice, Çiğdem'in yanına koştu:

-“Çiğdeemm, Çiğdeem...”

- Ne bağıryorsun Hatice. Buradayım, ne bu telaş?

-“Kızım, bu Kaptanla bizim Defne...”

Çiğdem telaş yaptı: “ Ne oldu Defne'ye, düştü mü yoksa?

Hatice duraksadı: -“Valla düştü de... Yere mi düştü, yoksa...”

Çiğdem bağırarak : “ Hatice! Saçmalama ne oldu diyorum?”

-“Yok ya, bir şey yok tamam...”

Bir süre sonra kıyıya yanaşmaya yakın Defne, Çiğdem ve Hatice kaptan köşkünde beraber oturuyorlardı.

Hatice:“ Teşekkür ederiz Myron. Denize doyduk değil mi kızlar?

Defne ve Çiğdem Hatice’ye tebessümle katıldılar: “Kesinlikle öyle.”

Bu sırada Defne’nin evinden Mehmet Bey’in bağırışları yükselmekteydi:

-Nasıl yani Demet? Sen bizim kızımızı, Hatice ve Çiğdemle, yanında arabası olmadan, hem de bir Yunan çocuğun teknesiyle turlaması için mi gönderdin? Doğru mu anladım. Nasıl yaparsın böyle bir şey sen!

Demet hanım sakın olmaya çalışıyordu:“ Mehmet, abartma yanındaki kızlar elimizde büyüdü. Defneye bizim kadar özen göstereceklerini biliyorsun. Hem kızımız zor yürüdüğü için sandalyede. Adım atmaya çalışıyor diye sevineceğine bir de sandalyesiz çıkarma diye bağırıyorsun.”

-“ Tamam, adım atmaya cesaret etmesi güzel bir şey. Kimin teknesi peki? Tur mu, şirket mi üç tane kızı nasıl gönderirsin adam Yunan... Yunan...”

Kapı sesi onların bu tartışmasını böldü. Demet kapıya yönelirken: “Mehmet, belki de kızımız güzel bir gün geçirdi. Korkmakta haklısın ama üzme onu.”

Defne, Çiğdem ve Hatice’nin kolunda içeri girdi: “Anne, çok yoruldum, yürümeye çalışmak çok zormuş. Ama denize doydum. Teşekkür ederim. “

Defne babasına döndü. Onu yanaklarından öperken: “Canım babacım, iyi geceler.“ Demet hanım eşine gülümsedi.

Myron eve girdiğinde ise kız kardeşi Eleni onu bekliyordu. Annesi çoktan uyumuştur

-“Abi, geldin mi? bende seni bekledim.”

-“Neden uyumadın Eleni? Beklemene gerek yok daha öncede söylemiştim.”

-“Merak ettim, görenler olmuş. Tekneyle üç tane kızla beraber çıkmışsın da. Millet bir tanesini zor buluyor. Gerçi biri sakatmış”

-“Ne çabuk her şeyi görüyor bu insanlar. Turistik olarak gezdirdim. Tekneyle ek iş yapıyorum. Ayrıca, demin söylediğin çok yanlış ve ayıp”

Eleni anlamadı: “Ne söyledim ki ben, ayıp neymiş?”

Myron sitemkâr bir ifadeyle :” Biri sakatmış kızların dedin”

-“ Ya öylesine çıktı ağızından, ben küçük gördüğüm için demedim ki.”

-“Öylesine çıkmasın ağızından ki, sana Yunan gâvuru diyenlerden farkın olsun”

Eleni mahcup odasına çekildi: “Kalinihta(iyi geceler) ağabeyciğim”

Myron uyuyamadı, düşünüyor ve aklına geldikçe üzülmüyordu. Defne haklıydı. Uzaktan denizi özlemle izleyen kıza bir iyilik yapmak istemişti kendince. Ama sonrasında Defne’nin ötekiler üzerine söyledikleri kendisini suçlu hissettirmişti.

Ertesi gün Defne’yi aradı. Beraber sinemaya gidelim demek için. Tabi ki yanlarında “Ötekiler” gurubunun diğer üyelerinden Çiğdemde vardı. Demet hanım izin vermiş, Mehmet Bey mırım kırın etmişti. Defne bu defa tekerlekli sandalyesindeydi. Arkasından çiğdem sürüyor, Myron ise yanlarından yürüyordu. Sinemanın girişinde film seçiminden önce Defne’yi bekleyen yüksek basamaklı merdivenler vardı. Çiğdem’in gözleri merdivenin yanında bir rampa veya asansör ar aradı fakat yoktu. Her zamanki gibi içinden küfür bastı. Bütün otoriteye. Defne ise çok olağan bir şeymiş gibi duyarsızlıkla baktı. Myron bir önündeki basamaklara, bir Defne’ye bakıyordu. Sonunda karar verdi:

-“ Sen zor da olsa yürüyordun. Dün sandalye yoktu yanında. Kalksana.”

Defne Myron’a baktı:“ Ne diyorsun Myron?” Çiğdem şaşkınlıkla izliyordu. Daha önce içinden geçirmiş ama Defne’ye açık açık söyleyememişti bunu.

Myron Defne’ye baktı: “ Kalk diyorum Defne. Sandalye girişte kalsın. Beraber çıkalım koluna girelim biz. Çok merdiven yok zaten.” Defneye elini uzatarak kalkmasına yardım etti.

-“Çiğdem sende diğer koluna girsene” Çiğdem, yüzünde aydınlık bir gülüşle baktı : “Tabi.” Defne çok düz duramıyordu. Merdivenden güçlkle çıktı. Koltuğa oturduğunda rahat bir nefes aldı. Myron zorlandığını görünce üzülmüştü.

Çiğdem ayaklandı:“ Patlamış mısır alıyorum, içecek alıyorum. Başka bir şey isteyen yok dimi?” gelirim birazdan. Defne Myron’a kendisine yardım ettiği için teşekkür etti.

-“ Sen yalnız gelseydin daha iyiydi. Yoruldun sen de.”

-“Hayır, ben neden yorulayım. Sen sinemaya, tiyatroya falan her geldiğinde bu kadar zorlanıyor musun hep?”

-“ Evet, gördüğün sebeplerden ötürü tek gelemiyorum. Geldiğimde de zorlanıyorum. Aslında film izlemeyi çok severim. Ama DVD çıksın diye bekliyorum işte. Galiba bu alanları düzenleyenler engelli kişiler için bunların lüks olduğunu düşünüyorlar.

-“ Sen öyle düşünme de. Lüks falan değil çünkü.”

Filmi izlediler. Beraber yapılan bu ilk sinema izleme tek olarak kalmamıştı. Myron fırsat buldukça Defne’yi arıyor, ya kendi gidiyor ya Defne’yi tekneye veya çalıştığı yere çağırıyordu. Başlarda yapmak istediği şey yardım etmektir. Ancak beraber vakit geçirdikçe Defne’yi engeli dışındaki varlığıyla görmeye başladı. Beraber bir film üzerine saatlerce sohbet edebiliyorlardı. Defne siyah beyaz Türk filmlerini çok severdi. Bunu öğrenen Myron bütün seriyi almış, her güne bir film izler olmuşlardı. Başlarda Çiğdem ve Hatice’yi de dâhil ettikleri beraberlikler sonraları ikisinden oluşmaya başlamıştı.

-“ Sabahattin Ali’nin öykülerini okudun mu sen hiç Defne?”

-“Öyküleri de mi var, ben romanlarını okudum hep. Getirsene okuyayım.

-“ Tamam, getiririm. Biz film izlemekten tekneye gezmeyi unuttuk farkında mısın, Yarın sabahdan çıkalım ne dersin, kızlarda gelir belki?”

-“ Ya, bakarız. Zaten babam rahatsız bizim sürekli beraber olmamızdan”... Sonra söylediği cümleyi fark ederek toparlamaya çalıştı: “ Yani, beraber hep film falan izliyoruz ya Myron hani.”

-“ Defne. Tamam. Haberleşiriz. Hadi, seni eve bırakayım da yarın için ikna çalışmalarına başla”

-“ Bende erkenden beni eve yollamak istiyorsun sanmıştım”

-“Defne... Hadi gel bakalım kollarıma

“Ne, ne diyorsun Myron ya?”

-“ Koluma gir koluma. Beraber yürüyelim. Yok, artık ben sandalyeden sonra kola girme işini de bıraktım diyorsan bilemiyorum tabi.” Beraber yürümeye başladılar. Defne her an düşecek gibi ürkek küçük adımlar atıyordu. Aynı zamanda da konuşuyorlardı:

-“ Dalga geçiyorsun sen! Sandalyeyi merdivenlerden çıkmak zor oluyor diye almadım. “

-“ Ya ne dalgası, şu ruh halinden bir kurtul! şaka yapıyorum. Hem zaten senin tekerlekli sandalye kullanman yanlış... Tembellik yapıyorsun bence. Ayaklarının üzerine durabildiğin sürece yürürsün yani. Evde doktorun söylediklerini yapıyor musun?”

-“ Yok, yapmıyorum. Sanki koşmaya başlayacağım.”

-“ Acele ediyorsun, önce yürür, sonra koşarsın.”

-“ Film güzeldi dimi? gerçi sonunda çocukta çoğunluğun parçası oluyor. Ben öyle anladım yani...”

“Konuyu değiştiriyorsunuz Defne Hanım, farkındayım. Parakola(lütfen).”

-“ Yunanca mı bu? Lütfen demek dimi, peki... Meseleyi uzatma canımı sıkma, kes tıraşı ne demek?” Myron gülmeye başladı.

Defne Myron’a baktı: “ Yaa, böyle çaresiz kalıyorsunuz deyimlerimiz karşısında” Defne de gülmeye başladı. Arabaya kadar süren bu atışmalı sohbet arabada sona erdi. Myron, Defne’yi eve bıraktı. Annesinin onu karşıladığını gördü ve içi rahat şekilde işe gitti

Demet Hanım Defneye Myron’u sordu. Her fırsatta beraber bir şeyler yaptıklarını görüyordu. Bu durumdan kendisi rahatsız değildi. Çünkü Defne mutlu oluyordu. Ancak kızının hislerinin değişip sonrasında mutsuz olmasını istemiyordu. Çünkü Myron’un Defneyle yalnızca arkadaşı olarak yardım amaçlı ilgilendiğini düşünüyordu.

Mehmet Bey ise daha katı bir tutum sergiliyordu. Defneyle niye ilgileniyor, kardeşi değil abisi değil diye söyleniyordu. Bunları duyan Defne ise üzülmeyi yanında babasının söylediklerini kendisi de düşünüyor ve cevap bulmaya çalışıyordu.

Myron, Defne ile tanıştıktan sonra değiştiğini fark ediyordu. Artık kaldırımlarda rampa arıyor, çok katlı binalarda gözü asansöre gidiyor, bütün bir şehrin mimarisini adeta Defne’yi düşünerek gözden geçiriyordu. İlk tanıştıklarında tekne, moral olsun diye söylediği “öteki” olalım sözü gerçek olmuştu. Defneyle beraber öteki olmuşlardı. Onu aramayınca hayatında bir şeylerin eksildiğini fark ediyor. Ancak, hissettiklerini

tanımlamaktan kendisi de çekiniyordu. Hislerinin adını koymasını sağlayan olay ertesi gün beraber çıktıkları tekne turunda gerçekleşti.

Myron Defne'yi almaya eve gitmişti. Mehmet Bey evde yoktu. Demet hanım ise Defne'nin ısrarlarına dayanamayıp izin vermişti. Ancak Defne gelene kadar Myron ile konuşmaya karar verdi:

-“ Myron, seninle konuşacaktım bende”

-“Buyurun Demet Teyze”

-“ Defne ile ilgileniyorsun, evde canı sıkılmıyor. Bunun için sana çok teşekkür ederim.”

Myron şaşırıldı : “ Böyle bir şeye gerek yok Demet Teyze. Defne sıkıcı biri değil. Ben onun yanında olmak istediğim için. “ Bu sırada Defne seslendi. Demet hanım Defne'ye yardım etmeye gitti. Bir süre sonra Myron ve Defne beraber çıktılar. Myron arabayla gelmişti. Defne bu defa yanına tekerlekli sandalyesini de almıştı. Myron Tekneye geldiklerinde Defne'yi arabadan indirerek. Sandalyeye oturmasına yardımcı oldu. Arabayı sürerken konuştu:

-“ Yine almışsın arabayı” Defne Myron'u görmek için arkaya baktı.

-“Sende almışsın bir araba. Yeni mi?”

-“Annemin arabası. Daha kolay geliriz diye düşündüm yorulmanı istemedim.”

-“ Teşekkür ederim. Sen de başladın sayemde planlayarak yaşamaya.”

Myron Defne'ye uzun uzun baktı. Bu defa itiraz edercesine bir cümle kurmadı. Bu duruma Defne'de şaşırmıştı.

-“ Keşke, Hatice ve Çiğdem de gelseydi. Haber vermedin mi? Defne ayağa kalkmaya çalışırken konuştu:

-“ Söyledim ikisine de. Ama Çiğdem Ahmet'le buluşacak, Hatice'nin de kursu var.” Myron Defne'nin belinden tuttu ve Defne'yi tekneye çıkardı. Sonra tebessüm ederek şaka yollu Defne'ye doğru yöneldi:

-“ Baş başayız yani. Buyurunuz köşke çikalım.”

-“ Benim çıkmamı beklersen bir saati alabilir. “ Defne gülümsedi. Myron gülmüyordu. Sessizce Defne'yi kucakladı ve kaptan köşküne çıkardı. Oturmasına yardımcı oldu. Defne Myron'u izliyordu. Myron tekneyi çalıştırmak yerine Defne'nin yanına oturdu. Defne şaşırmış bakıyordu:

-“ Sen iyi misin? Bugün bir tuhafısın.” Myron ona doğru döndü. Yüz yüze duruyorlardı. Defne'nin yüzüne baktı:

“Sıkıldım çünkü. Sürekli aynı şeyler.” Defne çok şaşırmıştı. Yüzü kızardı. Aniden böyle bir şey duymayı beklemiyordu. Arada kendisinin aklına gelen benim yanımda sıkılıyor mu sorusunun cevabını almıştı.

Myron Defne'nin değişen yüzünü ve kızaran gözlerini fark etti. Defne'nin bu şekilde anlamasına hiç şaşırmamıştı:

-“Al işte bak! Sana sıkıldım sürekli aynı şeyler diyorum. Bana neden bile demiyorsun. Çünkü o kadar eminsin ki sıkıldığım şeyin sen olduğundan.” Defne ne dese bilmiyordu birkaç kelime geveleyecek oldu, söyleyecek bir şeyi olmadığını fark edince susarak başını öne eğdi. Myron Defne'ye bakmadan devam etti:

-“ Şuraya geldik, iki kere aynı şeyi yaptın farkında mısın? Defne çikalım, benim çıkmam yarım saat alır, Defne araba aldım. Benim yüzümden planlıyorsun” Myron sustu Defne'nin ellerini eline aldı.

-“Böyle yaşamaya çalışmaktan yorulmadın mı? Bir şeyler söylesene.” Defne, ağlamaklı bir sesle konuşmaya başladı:

-“ Haklısın, haklısın. Kendime karşı acımasızca davranıyorum. Çevremdeki insanlara, anneme, babama, Çiğdeme, Hatice'ye... Hepsine külfet olduğumu düşünüyorum bazen. Ama Myron, Beni anlamaya çalışsana şu an sana kızsam sen yardım etmeden buradan kalkıp iki adımı atamam.”

Myron Defne'nin hissettiği derin acı karşısında ezildi. Nasıl ifade edecekti, hayır öyle değil, külfeti insanların ruhları verir birbirine, bedenleri değil diyecekti. Başı önde ağlayan Defne'nin gözlerine bakabilmek için başını eğdi, Defne'nin avuçlarında olan ellerini daha da sıkı:

-“ Öyle değil. Kimse için külfet değilsin sen. Benim için hiç değilsin! Külfet değilsin; lütufsun işte.” Defne bakışlarını kaldırdı. Kızarmış gözlerle Myron'a baktı:

“Lütuf muyum ben, öyle miyim? Myron Defne’yi kendine doğru çekti. Defne’nin başını göğsünde sakladı.”

-“ Öylesin, öylesin. Ve inatçının birisin... Ayrıca” Myron Defne’nin bacaklarına muzip bir şekilde baktı: “Çok rahatsız olmak istiyorsan o güzel bacaklarından değil de bu inatçı ve huysuz hallerinden rahatsız olmalısın” Defne önce anlamadı, ağlamaktan kanlanmış gözleriyle Myron’a baktı. Daha sonra anlayınca gözleri kocaman açıldı. Şaka yollu kızar gibi Myron’un omuzuna eliyle vurdu:

“ Şuna bak ya! Terbiyesiz seni... Sen benim bacaklarıma mı bakıyorsun” diyerek güldü.

Myron hiç istifini bozmadan devam etti: Eee, Sen o kadar bacaklarına odaklı yaşarsan benim de dikkatimi çeker tabii.”

Defne daha da güldü: “Çok fenasın Myron. Tamam, günün mesajını aldım. Ben, özellikle Allah’ın bir lütufuyum” dedi şımararak. Myron onu bu konuda ikna edebildiğine sevinmişti. Bu konuşmadan sonra fark etti ki bir ömrü Defne’yi ikna etmek için ve onunla didişerek geçirebilirdi.

-“Myron farkındaysan hala olduğumuz yerdeyiz. Bir çalıştırsan kaptan da denize açılacak diyorum”

-“ Yarım saattir güzel bacaklı bir huysuzu ikna etmeye çalışıyorum da...” Defne biraz utanarak en masum gülüşüyle baktı karşısındaki Myron’a...

Myron Defne’yi gülerken gördüğünde, bu gülüşü az gördüğü için mi bilinmez yüreğinin teli titriyordu. Artık emindi, Defneye olan bütün alakasının sebeplerini biliyordu. Defne’nin bedeninin içinde taşıdığı yürek, yeşile dönen ela gözleri, hatta bembeyaz teninde utandığı zaman olan o kızarıklar...

Myron’un yüz ifadesi değişti. Birden ciddileşti. Defne bakışlarını Myron’a çevirdiğinde fark etti. Gayet ciddi bir şekilde konuşmaya devam etti:

-“Defne bilmen gereken bir şey daha var. Yani bir şey oldu. Sen bir külfet değil de lütuf olduğuna inanmışken bunu söylemeliyim.” Defne merak etti. Gözleri meraktan kocaman açılmış, ufak kız çocuğu merakıyla Myron’a bakıyordu:

-“ Allah Allah... Yine ne oldu Myron? Bak tekneyle tur diye çıktık daha hareket edemedik. Neden öyle bakıyorsun bu sefer kötü bir şey demedim ki kendime, dedim mi ki?

Myron onun bu çocuksu haline güldü. Sonra kararını vermiş bir şekilde Ne oldu diyen Defne’ye döndü. Defne koltukta, Myron da onun hemen yanında oturuyordu:

-“ Ben sana âşık oldum. O oldu, oldu yani... Öyle oldu.”

Defne, alaycı, inanmaz bir şekilde güldü:

-“ Hadi ya... Bak sen... Dönen tekerlerime vuruldun dimi?

-“ Defne... Saçma saçma konuşma! Bak yine başladın. Deminden beri boşa mı konuştuk ya.” ayağa kalktı ufacık alanı üç dört kere adımladı. Tekrar Defne’nin önünde durdu. Defne ayakta bekleyen Myron’a bağırdı

-“ Oturur musun lütfen? Ben de gerildim ama içerde volta atamıyorum!” Myron bu cevap karşısında daha da öfkelenildi. Başını ellerinin arasına aldı.

-“Defne, yeter artık... Defne!

- Ne yeter? Sana neyin var diyorum, bana diyorsun ki âşık oldum. Dalga mı geçiyorsun sen benimle?

-”Neden dalga geçecekmişim, bunu kendine neden yapıyorsun sen başka bir cins misin, Sevemem mi ben seni?”

-“ Sevemezsin tamam mı? Beraber sinemaya gideriz, müzik dinleriz, tekneyle gezeriz. Ama âşık olamayız.” Myron Defnenin önüne geçti. Önünde eğildi. Ellerini tuttu. Gözlerine bakmaya çalışarak:

-“ Seviyorum seni... Sen sevmiyor musun beni? Defne... Defne...” yalvarırcasına ısrar etti.

Derin derin baktı Defne. Küçük bir kız çocuğunun oyuna alınmadığında gözüne çöken pes etmişlik duygusu vardı gözlerinde.

-Yok, seni sevmiyorum ben” sonra aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı. Myron’un elinde gezdirdi elini

-“Ellerini seviyorum.” Defne gülümsedi.

Myron hafif şaşkın kenetlenmiş ellerine baktı:

-“Ellerimi?”

Defne sakin, sıradan bir şey anlatırmış gibi:

“hıhı... Ellerini, çok güzeller yani söylemiş miydim?”

Myron Defne'nin yüzünü avuçlarının arasına aldı. Usulca öptü dudaklarından.

-“Ellerim, onlarda seni çok seviyor. Ve sana dokunmayı”

Teknede yaşananlardan sonra Myron ve Defne'nin ismi konmayan hoş vakitlerinin, duygularının adının aşk olduğu yalnızca ikisi tarafından biliniyordu. O günden sonra Defne'nin yüzüne oturmuş hüznün, Myron'un eksik kalan yanı tamamlanmıştı sanki. Yüzünde her zamandan çok beliren tebessümün farkındaydı herkes. Myron ise daha farklıydı. Onca yaşanmışlıkları, sevgilileri, seviştikleri olmuştu. Ama Defne'yi bir kere öptüğünde bütün dünya titremişti sanki. Önceleri uzaktan izleyip yalnızca oturduğu tekerlekli sandalyeyi gördüğü Defne'nin bir gün aşkla arzuladığı, tutkuyla seveceği bir kadın olacağını tahmin edememişti. Tuhaftı, neden onu ilk gördüğünde yeşile dönen ela gözlerini değil de tekerlekli sandalyesini görmüştü? Defne'nin içinde hala bir yerlerde onun sevgisine tam olarak inanmadığını biliyordu. İnanırmalıydı onu, diğerlerinden tek farkının ona dokunduğunda hissettiği tarifsiz duygular olduğunu anlatmalıydı. Tek farkın diğer insanlardan ve kadınlardan “sana dokunduğumda hissettiklerim ve kokun” demeliydi, İnsani hırslarla kirlenmemiş kokun...”

Çiğdem ve Hatice bir şeyler olduğunu anlamışlar, her fırsatta Defne'yi sıkıştırıyorlardı. Var sende bir şeylerle başlayan her konuşma sonunda Defne'nin dili lâl oluyor, yanakları kıpkırmızı kesiliyordu. Bu da Hatice ve Çiğdem için yeterli cevabı teşkil ediyordu. Çiğdem ve Hatice'nin Defnelerde balkon sefası yaptığı bir akşamdı. Aralarında geçen konuşmalara şahit olan Mehmet Bey ortalığı ayağa kaldırmıştı.

-Arkadaş olmuşlar öyle mi Demet Hanım? Senin bu kızına ne diyeyim, ne yapayım şimdi ben? Bir de tek başına çıkıp gidebilse kesin kaçardı bu o Yunan çocuğa!”

- “ Ya senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu adam? Sen kızımız için mi korkuyorsun, Tek derdin çocuğun Yunan olması mı? Bunu söyle bana!”

-“ Memlekette adam mı yok? O kadar birilerini istiyorduydu kendisine göre birini bulurduk!”

-“ Bunu nasıl söylersin? Kendisine göre ne demek, Mehmet sen ne zaman böyle biri oldun?”

-“ O çocuk buraya gelmiyor, sen de kızımızı bir yere göndermiyorsun?”

-“Sorarsa ne diyeyim? Babanın en faşist ve insanlık dışı duyguları kabardı mı?”

Defne durumu annesinden öğrendi. Babasının karşı çıkışını hemen kabullendi. Bu durumu, bu tepkiyi bekliyordu. Myron için çok büyük bir anlam ifade ettiğini düşünmüyordu. Hala sevebileceği ihtimali ona inandırıcı gelmiyordu. Myron Defne'yi aradı ulaşamadı, eve gitti ulaşamadı. Myron'a haber veren Hatice olmuştu

-“ Defne artık görüşemeyeceğinizi söyledi Myron, yani bende çok üzgünüm ama...”

Myron bunu biliyordu:

-“Farkındaysan şaşırmadım Hatice. Defneyle böyle tuhaf bir durumumuz var zaten. Sen de belki inanmıyorsun. Ama yedi gün boyunca Defne'nin yanımda bir yerde olmaması korkunç bir şey.

Hatice inanan gözlerle baktı Myron'a

-“Sana inanıyorum... Myron”

-“ Senden bir şey istiyorum Hatice. Lütfen onu bir kere getir. Konuşmak istiyorum. Lütfen.”

-“ Tamam, denerim. Sana da haber veririm”

Hatice Çiğdem'i durumdan haberdar etti. Ertesi gün üçü beraber çıkacaklarını söylediler. Biraz değişikliğin Defne'ye iyi geleceğini düşündüler. Sahilde daha önce hiç gitmedikleri bir mekâna gittiler. Hatice, daha önce anlaştığı gibi Myron'a haber verdi. Kendisi de onları baş başa bırakmak için ayrıldı. Defne sağa sola bakınıyordu Hatice'yi arıyordu. Sonra Myron'u gördü. Myron Defne'nin tam karşısına oturdu.

Defne ona bakmıyordu başını eğdi :“ Şimdi buradan gitmek istiyorum. Bu tekerlekleri sürmek istesem bile arkamdan yetişeceksin. Ayağa kalktığım anda ki o da on dakikamı alır, sen tutmazsan düşeceğim. Onun için sen git!

Myron yerinden kalktı. Hızla tekerlekli sandalyeyi sürmeye başladı. Defne bağıırıyordu:

-“ Beni sinir etme! Ne yapıyorsun sen? Myron... Dur diyorum sana!”

Denizin kıyısına, vardıklarında Myron durdu.

-“ Buradan sonra gidecek bir yer yok. Baksana, önümüz deniz”

-“ Ara o çokbilmiş Hatice’yle Çiğdem’i gelip beni alsınlar.” Ellerini sandalyenin iki yanına hiddetle vurdu.

-“ Ara diyorum sana! Ne bakıyorsun?”

-“ Seni ilk gördüğümde de denize bakıyordun. Yüzünde umut ve hüznle...”

-“ Of! Senin bu şairane konuşmaların hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sen beni sevdiğini zannediyorsun. Sadece farklı geldiği için!

-“ Sorun bu zaten. Baban falan değil, ailenin benimle görüşmeni istememesi “değil. Senin inançsızlığın, ruhsuzluğun, bencilliğin...”

“ Hı hı... Evet, ben zaten inançsızın, ruhsuzun, bencilin biriyim! Bir de üstüne engelliyim, bak bisiklet tekerleği değil bunlar. Onun için git!”

Myron sınırdan önündeki taşı tekmeledi: “O tekerlekler senin kafanın içinde Defne! Ne yapsam durduramıyorum”

Defne bakışlarını Myron’a çevirdi: “ Sen Yumansın. Babam seni istemiyor, Ben engelliyim yanımda her baktığımda eksikliğimi göreceğim bir adam istemiyorum. Sen şimdi beni istiyorsun sonra istemeyeceksin. Kabul et benim tekerler senin milliyetine çarptı.”

-“ Sen önce kendini sevmeye layık görmezken, varlığına inanmazken diğer insanlara ötekileştirdikleri için niye kızıyordun peki?”

-“ Ben kimseye kızmıyorum, Gitmek istiyorum.”

Myron nafile çabalamaktan vazgeçti: “Hatice’yi arıyorum. Bekle biraz. Gelip alsın seni.”

Defne ısrar etsin, ikna etsin istiyordu. Myron bu bakışı gördü:

- “ Sabahattin Ali’nin öykülerini istemiştin benden... Okudun mu?

Defne birden bire öykü oku dediği için şaşırıldı.

-“ Ne alakası var şimdi?

Myron hiç bozmadı ifadesini aynı donuk sesle: “Değirmen’i okusana...”

Hatice Çiğdemle beraber Defne’yi almaya gitti. Defne ilk başlarda kızsız da, kendisi için yaptıklarını düşünerek ses çıkarmadı. Eve gider gitmez “Değirmen” öyküsünü buldu. İki gün okumaya cesaret edemedi. Sonunda dayanamayıp öyküyü okudu. Hikâye, kolunu değirmene kaptırarak kaybetmiş bir kıızı, tutkuyla seven sapasağlam bir Çingene’nin aşkını anlatıyordu. Kız “ben sana baktıkça kendi eksikliğimi görürüm” dediği için Çingene çocuk kolunun birini bile bile değirmene kaptırdı ve kolunu kaybetti. Böylece her ikisi de eşitlenmişti artık. Defne hikâyeyi ilk okuduğunda korkuya kapıldı. Myron’un kendine bir şey yapabileceğini düşündü. Fakat Myron’un söylemek istediğini hikâyeyi tekrar tekrar okuduğunda anladı.

Hemen Hatice’yi aradı ve kendisini Myron’a götürmesini istedi. Hatice şaşırmıştı. Defne’nin yanına geldi.

-“ Defne, iyi misin sen? Halini hiç iyi görmüyorum. Sapsarı olmuşsun.”

-“ Hatice, bir yolunu bul beni tekneye götür. Myron’un da oraya gelmesini söyle”

-“ Annenle baban başımızda nöbetçi gibi, seni nasıl tekneye kadar çıkaralım Defne?”

- Hatice... Hayatım da ilk defa beni tutan bir elin beni sadece yardım etmek için tutmadığını hissettim. İlk defa bana acıyarak ya da takdir ederek değil, aşkla tutkuyla bakan gözler gördüm! O elleri ve bakışları kaybetmek istemiyorum. Bana yardım et.”

Hatice, ruhsuz saydığı Defne’nin ilk defa bu kadar uzun ve içli cümleler kurmasına, hislerini kendisine itiraf etmesine çok sevinmişti. Defne’ye sıkıca sarıldı.

Defne ve Hatice, Mehmet Bey’e Çiğdem’in hasta olduğunu söyleyerek evden çıktılar. Hatice Defne’yi iskeleye getirmişti. Myron’u arayıp haber verdi.

Myron çok şaşırmıştı. Bu durumun Hatice’nin bir oyunu, zorlaması olduğunu düşündü. İskelede Defne kendisini bekliyordu:

-“ Öyle bakacak mısın? Beni tekneye çıkarsana...” Myron çok şaşırıldı. Defne’ye yaklaştı. Kucağına almak için eğildi. Myron Defne’yi kucağına aldığı anda Defne Myron’un kokusunu içine çekti. Hep çok güzel koktuğunu söylediği evin önündeki defnelerden bile daha güzel bir kokuydu bu. Myron Defne’ye her dokunduğunda titrerdi. Sanki daha önce hiçbir kadına dokunanmış gibi.

Defne’nin oturmasına yardımcı oldu. Kendisi de yanına oturmak yerine karşısında ayakta beklemeyi tercih etti. Defne son söylediklerinden sonra Myron’un kendisine kırgın olduğunu biliyordu

Myron sessizliđi bozdu: “Evet, hemen gelmek istemiřsin hem de tekneye. Hatice öyle söyledi.”

Defne gözlerini Myron’a dikti. Kendinden emin ve inanmış bakışları baktığı yeri deliyordu:

-“ Gerek yok.”

- Neye gerek yok?”

-“ Aynı olmamıza”

Myron anlamaz bir ifade takındı. Devamını duymak istiyordu: “Nasıl yani, ne demek bu?”

-“ Okudum, öyküyü okudum. Değirmende kolunu vermene gerek yok,”

Myron’un yüzüne Defne’nin sözleriyle tebessüm yayılmaya başladı. Defne devam etti:

“Yani senin tekerlekli sandalyede olmana, benim Yunan olmama, senin Müslüman olmana, ikizimin de aynı olmasına gerek yok.”

Myron, Defne’nin okuduğundan bunları anlamasına çok sevinmişti. Onunda demek istediği buydu. “Ben senin için ayaklarımдан vazgeçerim” demek için vermemişti öyküyü. Farklıyken de beraber olabiliriz demek istemişti. Defne, Myron’u çağırdı: “Gelir misin? Tam önüme, önümde dur.” Myron anlamaya çalışarak koltukta oturan Defne’nin tam önünde durdu. Defne güçlükle ayağa kalktı. Myron ona bakıyordu. “ Yardım etme” diye uyardı Defne.

-“Defne ne oldu? Defne tek adımda Myron’un boynuna doladı kollarını ona tutunarak ayakta durdu. Ve Myron’un daha önce yaptığı gibi onu dudağından öptü. Huzurlu bir tebessümle baktı Myron Defne’nin yüzüne. Defne öpücüğünü sözyle tamamladı:

-“ Ben seni ayaktayken hiç öpmemiştım galiba” Myron tamamladı. “Sonra ayakta öptüm, dudağından öptüm seni” Defne gülümseyerek fısıldadı. “Cemal Süreyya.”

Sonrasında tekne çalıştı. Defne ve Myron “ötekiler” olarak o tekneden hiç inmediler. Myron teknesinin adını bulmuştu. “Ötekiler”... Öteki olan Defne ve Myron denizin içinde diyar diyar Yunan çocuk ve engelli kız olarak değil de sadece insan olarak anılacakları bir toprak parçası arayıp durdular. Belki bir yer buldular, Belki de hep denizde durdular.

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.

